Dosarul nr. 1-120/26

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

06 august 2026 or. Sângerei

Judecătoria Bălți sediul Sîngerei
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei
Judecătorul Malcoci Iurie
Grefier Andriuță Felicia
Procurorului Ramașcan Marian
Avocatului Hadîrcă Eugeniu

a examinat în şedinţa de judecată publică, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuirea lui:

Roșca Constantin ***,** născut la *****, născut și domiciliat în satul ***** raionul *****, studii medii, celebatar, supus serviciului militar, ne angajat în cîmpul muncii, fără antecedente penale, cetăţean al Republicii Moldova, IDNP – *****,

în săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei: 15.07.2026 – 06.08.2026.

Procedura de citare legal executată.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată,-

c o n s t a t ă:

Roșca Constantin, la data de 20.07.2025 aproximativ la ora 17^{30}, fiind deținător al permisului de conducere seria 245601511, care-i permite conducerea mijloacelor de transport de categoria B1 și B, conducînd mijlocul de transport de model „Mercedes C180” cu numărul de înmatriculare *****, pe un drum secundar dintre satele ***** și *****i Noi raionul *****, fiind pe banda extremă dreaptă, exprimând neatenție față de traficul rutier și manifestâtnd sineâncredere exagerată, încălcînd prevederile art. art. 42 pct. 1), 45 pct. (1) lit. a), b), d) și pct. (2) din Regulamentul circulației rutiere aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, care îl obligau să conducă autovehicolul pe partea dreaptă a carosabilului în sensul de mers, ținând cont de lățimea carosabilului, gabaritele vehiculelor și intervalele de siguranță necesare să determine banda de circulație, să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, pct. 46 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere, care stabilește că, „*Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudenţă sporită şi, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranţa traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lîngă: a) copii, persoane de vîrstă înaintată, precum şi persoane cu semne evidente de dizabilitate*”, în timpul deplasării a tamponat pietonul Talpă Gheorghe *****, care, se deplasa în aceiași direcție pe marginea părții carosabile.

În cele din urmă, Talpă Gheorghe s-a ales cu vătămări grave a integrității corporale sau a sănătății sub formă de excoriații în regiunea frontală și parietală pe stânga, edem posttraumatic al

tesuturilor moi în proiecția sternală și claviculei stângi, fractură a extremității sternale a claviculei stângi, fractură a colului chirurgical al humerusului stâng, fractură cominutivă a capului humeral stâng cu edem posttraumatic al țesuturilor moi și echimoză la acest nivel, edem posttraumatic al țesuturilor moi și excoriații la nivelul cotului stâng, fractură a ramului orizontal superior și inferior al osului pubian stâng, fractură spiralată în 1/3 distală a femurului drept cu implicarea canalului medular cu edem posttraumatic al tesuturilor moi în regiunea 1/3 distale a coapsei, genunchiului și gambei pe dreapta, soldate cu șoc traumatic.

În ședința de judecată, inculpatul Roșca Constantin, până la începerea cercetării judecătorești, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și-a recunoscut vina, nesolicitând administrarea de probe noi, prin cerere scrisă personal, a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la urmărirea penală, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Avocatul Hadîrcă Eugeniu a susținut cererea înaintată de inculpat. Aferent acestei solicitări, acuzatorul de stat, procurorul Ramașcan Marian nu a formulat obiecții.

Potrivit art. 364[1] alin. (1) Cod de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu și că solicită ca judecata să se desfășoare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Conform alin. (2) al aceluiași articol, examinarea cauzei în această procedură nu poate avea loc decât dacă inculpatul recunoaște în totalitate faptele imputate și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, art. 364[1] alin. (4) Cod de procedură penală, prevede că instanța admite cererea prin încheiere dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite și că există suficiente date privind persoana acestuia, care să permită individualizarea unei pedepse; totodată, inculpatul este audiat după regulile prevăzute pentru martori.

Având în vedere rațiunea normei legale, lipsa obiecțiilor acuzatorului de stat, precum și faptul că instanța nu poate agrava situația inculpatului din oficiu, în afara limitelor învinuirii descrise în rechizitoriu, s-a ajuns la concluzia că sunt întrunite condițiile legale pentru admiterea cererii de examinare a cauzei în procedură simplificată.

În subsidiar, instanța reține că nici litera, nici spiritul art. 6 CEDO nu împiedică o persoană să renunţe, în mod expres sau tacit, la anumite garanţii ale unui proces echitabil, atât timp cât această renunţare este realizată în mod voluntar, neechivoc și este însoțită de garanții adecvate, proporționale cu gravitatea consecințelor sale (Hermi c. Italiei (MC), § 73; Sejdovic c. Italiei (MC), § 86). Totodată, înainte de a se considera că un acuzat a renunţat implicit la un drept important garantat de art. 6, trebuie constatat că acesta putea prevedea în mod rezonabil consecinţele actelor sale (Hermi, § 74; Sejdovic, § 87).

În prezenta cauză, instanța constată că inculpatul a manifestat o voință clar exprimată în sensul examinării cauzei în procedură simplificată, solicitare susținută expres de apărătorul ales. De asemenea, acuzația în materie penală, cu drepturile și obligațiile aferente, i-a fost adusă la cunoștință într-o limbă pe care o cunoaște, în mod clar și detaliat.

Analizând materialele cauzei, instanța observă că faptele imputate inculpatului sunt pe deplin stabilite și că există suficiente date referitoare la persoana acestuia pentru a permite individualizarea unei pedepse. Rechizitoriul a fost întocmit în conformitate cu cerințele art. 296 Cod de procedură penală, iar încadrarea juridică a faptelor este corectă. Totodată, examinarea actelor de urmărire penală nu relevă existența unor vicii care să conducă la nulitatea absolută a acestora: nu au fost constatate încălcări ale principiului legalității administrării probelor, ale drepturilor fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au invocat asemenea nereguli.

Drept urmare, instanţa de judecată, găseşte posibilă de a admite cererea inculpatului, pentru a nu admite tergiversarea examinării cauzei și a încălca dreptul persoanei la examinarea cauzei în termen rezonabil

Inculpatul Roșca Constantin, fiind audiat în ședința de judecată, sub jurământ conform prevederilor art.364/1 Cod de procedură penală, prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, și-a recunoscut integral vinovăția și a dat declarații care confirmă circumstanțele descrise mai sus, menționând că-i pare rău de cele comise (a se vedea procesul-verbal al ședinței de judecată).

Analizînd declarațiile inculpatului Roșca Constantin, depuse în ședința de judecată, în raport cu cele depuse în cursul urmăririi penale, instanța le reține ca fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei, considerîndu-le veridice și convingătoare.

Pe lîngă faptul că, inculpatul Roșca Constantin a recunoscut vina, în ședința de judecată vinovăția acestuia mai este dovedită prin următoarele probe:

- procesul – verbal cu privire la constatarea infracțiunii din 13 mai 2026. (f. d.3);
- procesul – verbal de cercetare a locului accidentului rutier. (f. d. 29-30);
- raportul de constatare 202528D0108 din 30 ianuarie 2026. (f. d.61-64);
- raportul de expertiză judiciară nr. 202628D0076 din 27.05.2026, din care rezultă că, la examinarea medico-legală a documentelor medicale prezentate pe numele cet. Talpă Gheorghe, a.n. 1948, s-a constatat: - excoriații în regiunea frontală și parietală pe stânga, edem posttraumatic al țesuturilor moi în proiecția sternală și claviculei stângi, fractură a extremității sternale a claviculei stângi, fractură a colului chirurgical al humerusului stâng, fractură cominutivă a capului humeral stâng cu edem posttraumatic al țesuturilor moi și echimoză la acest nivel, edem posttraumatic al țesuturilor moi și excoriații la nivelul cotului stâng, fractură a ramului orizontal superior și inferior al osului pubian stâng, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire/fricțiune, sau la lovire de un asemenea obiect (de exemplu, părțile proeminente ale unui automobil); fractură spiralată în 1/3 distală a femurului drept cu implicarea canalului medular cu edem posttraumatic al țesuturilor moi în regiunea 1/3 distale a coapsei, genunchiului și gambei pe dreapta, soldate cu șoc traumatic, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice indirecte a unui obiect contondent dur, prin mecanism de torsiune/răsucire (rotație bruscă al unui capăt al membrului, în timp ce capătul opus rămâne fix sau se rotește în direcție diametral opusă).

La fel s-a constatat: fractură veche vicios consolidată a coastelor 5-6-7-8 pe linia axilară medie stângă, fractura consolidată veche ale oaselor nazale, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire, sau la lovire de un asemenea obiect, au o vechime de cca. 25-90 zile până la perioada de timp indicată în ordonanță și nu se află în legătura cauzală cu trauma suportată, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății.

Diagnostice clinice „Traumă cranio-cerebrală închisă. Contuzie cerebrală. Hemoragie subarahnoidiană. Fractură liniară a osului fronto-parietal pe stânga", care nu sunt confirmate prin semnele paraclinice obiective (rezultatele radiografiei și tomografiei computerizate), nu se supun aprecierii medico-legale în conformitate cu prevederile p. 13 al „Regulamentului privind aprecierea medico-legală a gravității vătămării integrității corporale sau sănătății. HG nr. 534 din 26 iulie 2023, publicată la 03.08.2023 în Monitorul Oficial Nr.287-290 (8793-8796)".

Cauzarea leziunilor corporale constatate în circumstanțele indicate în ordonanță nu se exclude.

Ținând cont de localizarea anatomică și aspectul morfologic al leziunilor corporale depistate, de stabilit cu certitudine, care era poziția cet. Talpă Gheorghe, a.n. 1948, față de mijlocul de transport, cu care a fost tamponat, în momentul cauzării leziunilor corporale, nu este posibil. (f. d. 111-115);

- Declarațiile părții vătămate Talpă Gheorghe *****. /f.d. 73-74/;
- Declarațiile martorului Școlnic Carolina. (f.d. 80-81);
- Declarațiile martorului Motruc Ion. (f.d. 83-84);
- Declarațiile martorului Moraru Gheorghe. (f.d. 86-87);
- Declarațiile martorului Cupceanu David. (f.d. 89-90);
- Declarațiile martorului Onofraș Ionela. (f.d. 96-98);
- Declarațiile martorului Bosîi Oxana. (f.d. 137-138);

În conformitate cu prevederile art.100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probel administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile Codului penal, prin procedee probatorii respective.

Prin prisma tuturor probelor prezentate de acuzatorul de stat, examinate în şedinţa de judecată, instanţa menţionează faptul că starea de fapt probată în faza de urmărire penală prin incriminarea inculpatului a faptelor imputate s-au confirmat în totalitate.

Toate probele prezentate de acuzatorul de stat au fost analizate şi examinate minuţios de către instanţa de judecată, cu respectarea principiului apărării şi contradictorialităţii. În conformitate cu prevederile art.384 alin.(4) din Codul de procedură penală, instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Potrivit art.389 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată. Sentinţa de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declaraţiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale şi citite în instanţa de judecată în absenţa lor.

Reieşind din cele menţionate, instanţa stabileşte că încălcarea prevederilor Regulamentului Circulaţiei Rutiere, de către inculpat a fost stabilit pe deplin prin materialele dosarului.

Relativ la cele reținute, instanța notează că probele cercetate în ședința de judecată colaborează între ele, sunt concludente și demonstrează incontestabil că inculpatul, Cicerov Vadim, a comis infracțiunea imputată.

Apreciind probele expuse din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, conform propriei convingeri, formate în rezultatul examinării cauzei, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată consideră că vinovăția lui Roșca Constantin a fost demonstrată, iar acțiunile lui au fost corect încadrate în prevederile art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal - încălcarea regulilor de securitate a circulaţiei sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudenţă vătămarea gravă a integrității corporale.

Instanţa de judecată relevă că, în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993, 14307/88." CEDO a statuat că " (…) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală. În acest sens, instanța reiterează şi prevederile art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie şi faptul că hotărârea pronunţată într-o cauză urmează a fi motivată. Astfel, în cauzele Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei, Highins contra Franţei 1998, în cauza Helle contra Finlandei 1997 şi Boldea contra României 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenţie obligă instanţele să-şi motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligaţii poate varia în funcţie de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în faţa instanţei, precum şi diferenţele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispoziţiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. De asemenea CEDO a arătat că

obligaţia instanţei de a motiva hotărârea pronunţată, este aceea de a demonstra părţilor că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei 2007). La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanţei obligaţia de a examina efectiv mijloacele, argumentele şi ofertele de probă ale părţilor (cauza Perez împotriva Franţei și cauza Van de Hurk împotriva Olandei).

Pentru individualizarea pedepsei instanța de judecată va ține cont de prevederile art.7 Cod penal, potrivit cărora, la aplicarea legii penale se ţine cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracţiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Potrivit prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele Legii, persoanelor ce au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnatului cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform alin.(1) art.364¹ Cod procedură penală, până la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar potrivit alin.(7) art.364¹ Cod procedură penală, în caz de soluţionare a cauzei prin aplicarea prevederilor alin.(1), dispoziţiile art.382–398 se aplică în mod corespunzător (…)".

Conform prevederilor alin.(1) art.80¹ Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea special a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

La caz, componența de infracțiune prevăzută de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, prevede pedeapsa cu *închisoare de la 3 la 7 ani cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport*.

Reieșind din prevederea precitată, limitele pedepselor prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, pentru inculpat vor constitui: *închisoare de la 2 ani 3 luni până la 5 ani 3 luni cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

În această ordine de idei, instanţa de judecată conchide că, infracţiunea comisă de către Roșca Constantin face parte din categoria infracţiunilor grave, fiind comisă din imprudență.

La stabilirea pedepsei instanța de judecată ia în considerare prevederile art.75 alin.(1) Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ţine cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța menţionează, că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale. De asemenea, urmează a se consemna că, la individualizarea pedepsei în privinţa inculpatului, trebuie avut în vedere faptul că infracţiunea săvârşită de către aceasta este una gravă. În acest punct de analiză, instanța ţine să mai specifice că, raţionamentul care poate condiţiona aplicarea pedepsei penale, are la origine persoana inculpatului şi comportamentul acestuia până la săvârşirea infracţiunii, atitudinea şi modul de manifestare a acestuia în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei faţă de infracţiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă, conduita bună; stăruinţa depusă pentru a înlătura rezultatul infracţiunii sau pentru a repara paguba pricinuită şi comportarea sinceră în cursul procesului.

Această convingere este fundamentată pe circumstanţele în care a fost descoperită infracţiunea, amploarea şi pericolul pentru securitatea traficului rutier, sănătatea şi chiar viaţa participanţilor la trafic, pe care îl generează conducerea mijloacelor de transport cu încălcarea regulilor de securitate a circulaţiei. Asemenea fapte în mod cert afectează relaţiile din societate menite să protejeze dreptul la siguranţa traficului rutier şi să apere persoanele de cauzarea unor potenţiale vătămări a integrităţii corporale sau de provocarea accidentelor rutiere cu survenirea altor consecinţe grave sau de ordin material, drept urmare a conducerii mijloacelor de transport încălcarea regulilor de securitate a circulaţiei. Prin urmare, modalitatea de executare a pedepsei este în măsură să asigure reeducarea inculpatului și exercitarea unui control din partea statului ce vine să prevină antrenarea viitoare în activități de același gen, raportat la fapta comisă, gradul de pericol social redus al acesteia, conduita bună a inculpatului anterior și pe parcursul cercetărilor.

Instanța de judecată menționează că circumstanțe ce atenuează sau agravează răspunderea penală a lui Roșca Constantinconform art.76, 77 Cod penal nu au fost stabilite.

Totodată, recunoașterea vinovăției de către inculpat care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art.76 alin.(1) lit.f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

La stabilirea măsurii de pedeapsă inculpatului, instanţa va lua în consideraţie caracterul şi gradul pericolului social al infracţiunii săvârşite, personalitatea inculpatului.

Astfel, examinând personalitatea inculpatului, s-a stabilit că Roșca Constantin anterior nu a fost în conflict cu legea penală.

De asemenea, se reține că Roșca Constantin se caracterizează din punct de vedere pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru.

În ceea ce priveşte modalitatea de executare a pedepsei, instanța de judecată călăuzindu-se de gradul prejudiciabil al infracțiunii, de necesitatea de apărare împotriva comiterii a astfel de infracțiuni, reținând că aplicarea pedepsei trebuie să contribuie la corectarea inculpatului, să-l rețină de la comiterea unei noi infracțiuni, să dezvolte anumite calități de persoană ce ar respecta legea, că săvârşirea infracțiunii nu reprezentă un incident în viața inculpatului, consideră că, corectarea şi reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare. De asemenea, instanța la stabilirea pedepsei va lua în considerație amploarea fenomenului de conducere a mijlocului de transport cu încălcarea regulilor de Securitate a circulației şi eforturile depuse de autorităţile statului în vederea contracarării acestuia. Instanţa manifestă încrederea că inculpatul va face concluziile necesare şi nu va mai comite noi infracţiuni.

Reieşind din cele expuse mai sus, din circumstanţele cazului, ţinând cont de scopul pedepsei penale, instanţa conchide că corectarea şi reeducarea inculpatului, Roşca Constantin, se va realiza prin stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare. Instanța relevă că această pedeapsă este echitabilă, or ea va impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui proporțional cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficient pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului, întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Astfel, în speță, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, personalitatea inculpatului, care a comis o infracțiune din domeniul transportului, instanța de judecată consideră că pentru realizarea actului de justiție este necesară stabilirea inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare.

Stabilind pedeapsa sub formă de închisoare, instanța de judecată va determina și tipul penitenciarului în care urmează a fi executată pedeapsa. Astfel, pornind de la tipul infracțiunii săvârșite, pedeapsa sub formă de închisoare urmează a fi executată în penitenciar de tip deschis, or potrivit art.72 alin.(2) Cod penal, în penitenciare de tip deschis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracţiuni săvîrşite din imprudenţă. Astfel, instanța va lua în considerare că infracțiunea prevăzută de art.264 alin.(3) lit.a) Codul penal, este o infracțiune săvârșită din imprudență, concluzie ce rezultă din art.18 Cod penal, care pledează că se consideră că

infracţiunea a fost săvârşită din imprudenţă dacă persoana care a săvârşit-o îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod uşuratic că ele vor putea fi evitate ori nu îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunii sau inacţiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deşi trebuia şi putea să le prevadă.

Având în vedere termenul pedepsei cu închisoarea stabilit inculpatului, Roșca Constantin, ţinând cont de faptul că a recunoscut vina integral, se căiește sincer, a solicitat judecarea cauzei penale pe paza probelor administrate în faza de urmărire penală, nu a solicitat administrarea unor noi probe, partea vătămată nu are careva pretenții, instanţa de judecată apreciază că executarea efectivă a pedepsei cu închisoarea, stabilită acestuia nu este raţională, şi că acesta merită o șansă de a demonstra că corectarea lui este posibilă fără punerea în executare a pedepsei, motiv pentru care, potrivit prevederilor art.art.89 alin.(2) lit.a) şi 90 alin.(1) Cod penal, instanța de judecată consideră necesar de a dispune suspendarea executării pedepsei cu închisoarea stabilită inculpatului, Roșca Constantin, pe o perioada de probaţiune, cu acordarea posibilităţii ca în perioada de probaţiune, prin respectarea condiţiilor probaţiunii să îndreptățească încrederea ce i s-a acordat.

Hotărârea Plenului CSJ a RM din 11.11.2013, nr.8 cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, precizează că instanţele de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul şi gradul prejudiciabil al infracţiunii săvârșite, motivul şi scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul şi mărimea daunei prejudiciabile, circumstanţele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia. Instanţa remarcă că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvîrşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune. Pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni. De asemenea, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

Luând în calcul argumentele indicate mai sus, deoarece implicarea condamnatului în mediul carceral şi neacordarea acestuia a unei şanse de corectare, ar fi în măsură să afecteze iremediabil valorile sociale și morale ale acestuia, instanţa de judecată apreciază că suspendarea executării pedepsei cu închisoarea stabilite inculpatului, Roșca Constantin, cu acordarea posibilității acestuia, ca în perioada de probațiune, prin comportare exemplară şi muncă cinstită, să îndreptăţească încrederea ce i s-a acordat, va oferi o mai bună protecție intereselor societății și va evita consecinţele negative ale izolării de societate a inculpatului.

Raționamentul aplicării prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana inculpatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, precum și comportarea sinceră în cursul procesului.

În acest sens, reieşind din considerentele că inculpatul se căiește sincer de cele comise, a insistat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, nu are antecedente penale, partea vătămată nu are pretenții, instanţa de judecată consideră că, în raport cu principiul umanismului, aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu executarea reală a acestei pedepse ar fi prea severă şi lipsită de indulgenţă în raport cu circumstanţele cauzei, găsind astfel de cuviinţă că, pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei va

avea drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea celui din urmă, cât şi a altor persoane. Or, la aplicarea legii penale se ţine cont atât de principiul individualizării răspunderii penale şi pedepsei penale – prevăzut la art.7 Cod denal, cât şi de scopul pedepsei penale stabilit cu precizie la art.61 Cod penal, dar şi de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art.75 Cod penal, potrivit cărei legi o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Instanța de judecată evidențiază că orice sancțiune juridică, inclusiv cea penală, nu reprezintă un scop în sine, ci un mijloc de reglare a raporturilor sociale, de formare a unui spirit de responsabilitate. Mai mult, pedeapsa nu constituie un mijloc de răzbunare a societății, ci de prevenire a săvârșirii faptelor ilicite și de educare a persoanelor vinovate.

În partea ce ține de aplicarea pedepsei complementare, instanța de judecată relevă că, pornind de la logica normei citate, pedeapsa respectivă este o pedeapsă complementară obligatorie, iar aplicarea/neaplicarea ei nu este lăsată de legiuitor la aprecierea instanței.

În conformitate cu art.79 alin. (1) Cod penal, ținând cont de circumstanţele excepţionale ale cauzei, legate de scopul şi motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârşirea infracţiunii, de comportarea lui în timpul şi după consumarea infracţiunii, de alte circumstanţe care micşorează esenţial gravitatea faptei şi a consecinţelor ei, precum şi de contribuirea activă a participantului unei infracţiuni săvârşite în grup la descoperirea acesteia, instanţa de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracţiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie.

Potrivit art.79 alin.(11) Cod penal, poate fi considerată excepţională atât o circumstanţă atenuantă, cât şi un cumul de asemenea circumstanţe legate de situaţiile menţionate la alin.(1).

Așa fiind, cu referire la posibilitatea înlăturării pedepsei complementare obligatorii, instanța notează că, în spiritul în art.79 alin.(1) și alin.(11) Cod penal, se înţelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracţională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanţe, împrejurări, particularităţi, situaţii sau stări de lucruri, care constituie excepţie de la starea obişnuită a lor ori a personalităţii inculpatului sau un cumul de circumstanțe atenuante legate de situaţiile menţionate.

Față de cele ce preced, instanța consideră că nu sunt întrunite condițiile necesare pentru aplicarea prevederilor art.79 alin. (1) Cod penal și, respectiv, pentru a nu aplica pedeapsa complementară obligatorie sub formă de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport.

Instanţa apreciază că doar prin limitarea inculpatului de a conduce mijloace de transport, acesta va putea conştientiza cu adevărat consecinţele faptei comise şi echitatea pedepsei aplicate, totodată, prevenind în acest fel comiterea de către inculpat a unor fapte prejudiciabile analogice în domeniul transportului.

În conformitate cu prevederile art.395 alin.(1) pct. 5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătată dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

Având în vedere aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, instanţa va aplica inculpatului până la intrarea sentinței în vigoare măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi localitatea.

Potrivit art.387, alin.(1) coroborat cu alin. (3) Cod de procedură penală, odată cu sentinţa de condamnare, instanţa de judecată, apreciind dacă sînt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acţiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. În cazuri excepţionale cînd, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părţii civile, ar trebui amînată judecarea cauzei, instanţa poate să admită, în principiu, acţiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanţa civilă.

Partea civilă Compania Națională de Asigurări în Medicină în cadrul urmăririi penale a înaintat acțiune civilă în mărime de 65136,86 lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru tratamentul părții vătămate Talpă Gheorghe.

Potrivit art. 221, alin. (2) CPP, acţiunea civilă se intentează faţă de bănuit, învinuit, inculpat, faţă de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau faţă de persoana care poate fi responsabilă de acţiunile învinuitului, inculpatului.

Din sesnul art. 225 CPP rezută că judecarea acţiunii civile în procesul penal, indiferent de valoarea acţiunii, se efectuează de către instanţa de competenţa căreia este cauza penală. La adoptarea sentinţei de acuzare instanţa soluţionează şi acţiunea civilă prin admiterea ei, totală sau parţială, ori prin respingere. Odată cu soluţionarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluţioneze acţiunea civilă.

Potrivit art.1998 Cod civil, (1) Cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune. (2) Prejudiciul cauzat prin fapte licite sau fără vinovăţie se repară numai în cazurile expres prevăzute de lege.

Referitor la pretenția privind recuperarea prejudiciului material invocat de către partea civilă CNAM, instanța de judecată reține prevederile art. 387, alin.(3) CPP care prevede că în cazuri excepţionale cînd, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părţii civile, ar trebui amînată judecarea cauzei, instanţa poate să admită, în principiu, acţiunea civilă, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanţa civilă.

Astfel, fiindcă reclamantul Compania Națională de Asigurări în Medicină a înaintat pretenții materiale neconcretizate pînă la capăt, fără prezentarea cărorva probe în susținerea mărimii prejudiciului material invocat, instanța de judecată consideră oportun de a admite în principiu pretențiile materiale urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă.

De asemenea, în cadrul urmăririi penale, partea vătămată Talpă Gheorghe a înaintat o acțiune civilă cu privire la recuperarea din contul inculpatului a cheltuielilor suportate pentru tratament în urma accidentului rutier în sumă de 3613,33 lei, în susținerea acesteia anexând mai multe bonuri fiscale. Deja, prezent în ședința de judecată, partea vătămată Talpă Gheorghe a declarat că susține acțiunea civilă, însă referitor la suma prejudiciului nu este de acord invocând că a cheltuit mai mult dar la moment nu poate demonstra și concretiza toate cheltuielile. În situația dată, instanța va admite în principiu acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Talpă Gheorghe, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă.

În partea ce ține de solicitarea acuzatorului de stat privind recuperarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, instanța de judecată reține ca fiind relevante speței prevederile art.229 alin.(1) și (2) Cod procedură penală, potrivit cărora, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Acuzatorul de stat solicită încasarea cheltuielilor suportate în legătură cu efectuarea expertizei judiciare în mărime de 640 lei, motivând că legea nu obligă statul să suporte cheltuielile judiciare, ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire

penală şi pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

În această ordine de idei, instanța de judecată menționează că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în susținerea solicitării înaintate sunt întemeiate, deoarece conform art.143 alin (1) pct.6) Cod de procedură penală, expertiza se dispune şi se efectuează şi în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză. Drept urmare celor invocate, se indică că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plăţile necesare pentru efectuarea expertizei și alte plăți vor fi achitate din contul inculpatului în conformitate cu prevederile art. 227, 229 Cod de procedură penală.

Astfel, se reţine că expertizele judiciare au fost ordonate de către organul de urmărire penală, fiind acţiuni procesuale ce ţin de administrarea probatoriului şi formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării. În sensul dat, instanţa de judecată constată faptul că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăţiei inculpatului în comiterea infracţiunilor incriminate, prin efectuarea expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului la momentul dispunerii, care ulterior urmează a fi încasate de la inculpat.

Luând în calcul faptul că în cadrul desfăşurării urmăririi penale pe cauza respectivă au fost suportate cheltuieli în sumă de 640 lei, instanţa de judecată consideră necesar de a încasa din contul inculpatului în beneficiul bugetului de stat suma de 640 lei cu titlu de cheltuieli judiciare. Se menționează că temeiuri de liberare a inculpatului de la plata acestor cheltuieli, în speță nu au fost stabilite.

Potrivit art.162 alin.(1) Cod de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte.

În cadrul cauzei penale, a fost recunoscut în calitate de corp delict automobilul de model „Mercedes C180” cu numărul de înmatriculare *****, ce se păstrează la brigada de tractoare din satul ***** raionul *****. Instanţa consideră necesar ca după intrarea sentinței în vigoare de a restitui corpul delict proprietarului.

Analizând materialele din dosar, argumentele pronunţate în şedinţă, elucidând şi constatând starea de lucru descrisă mai sus, călăuzindu-se de dispoziţiile art.80/1 Cod penal, art.340, 364/1, 384-385, 389, 397 Cod de procedură penală, instanţa de judecată,-

hotărăște:

Roșca Constantin ***** se recunoaşte vinovat în comiterea infracţiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.a) Cod penal, și în baza legii i se numește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare stabilită lui Roșca Constantin prin prezenta sentinţă se suspendă condiţionat pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani şi nu va fi executată dacă inculpatul în perioada de probațiune nu va comite noi infracțiuni şi prin comportare exemplară şi muncă cinstită, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat, totodată obligându-l pe Roșca Constantin să nu-şi schimbe domiciliul fără consimţământul organului competent.

Controlul executării pedepsei urmează a fi exercitat de către Oficiul de Probațiune Sângerei.

Se aplică în privinţa lui Roșca Constantin măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, care se menţine pînă la întrarea sentinţei în vigoare.

Se admite în principiu acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Talpă Gheorghe, urmând ca asupra cuantumului despăgubirii să hotărască instanța civilă.

Se admite în principiu acțiunea civilă înaintată de către partea civilă Compania Națională de Asigurări în Medicină, urmând ca asupra cuantumului despăgubirii să hotărască instanța civilă.

Corpul delict – automobilul de model „Mercedes C180” cu numărul de înmatriculare *****, ce se păstrează la brigada de tractoare din satul ***** raionul Sângerei, de-l restituit proprietarului după intrarea sentinței în vigoare.

Se încasează de la Roșca Constantin în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 640 (șase sute patruzeci) lei.

Sentința cu drept de atac la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălți sediul Sângerei.

Președintele ședinței,
Judecător: Iurie Malcoci